

FÖLJETONG

KÄRLEKENS SEGER

Av
Margaret Mac Gill

Men hon skulle inte bli den som frestade honom att bryta sitt ord; hon skulle visa honom, att också hon kunde vara modig och ståndaktig och trofast. Det trotsiga mod hon ärvt av fadern kom henne till hjälp.

David måste gå förbi denna plats på väg till verken för att träffa Paul Raynor och hon ville endast se honom — inte mer. Hon hade tänkt gömma sig bakom den stora stammen, så att hon inte syntes från vägen.

Men när David nu kom vandrande med morgonsolen rätt i ansiktet och den härliga ungdomens eld strålade i blicken, så fann Norah det otänkbart att bli stående där hon stod omöjligt att ignorera närheten av den man, vars oerhörda vitalitet och förmåga att älska genomträngt hela hennes väsen.

Hon steg alltså fram från sitt gömställe och hennes bleka, barnsliga ansikte uttryckte så mycket förtvivlan och längtan efter tröst, att ett hest litet skri bröt fram över Davids läppar.

Hans löfte till hennes döda far, som han upprepat för modern dagen förut, var glömt i en handvändning. Hårdare hade väl aldrig en man snärjts i kärlekens garn. För honom fanns inte och skulle aldrig finnas någon räddning undan den nästan skrämmande vädjan, som denna lilla sorgsna flicka ställde till honom. Hans starka armar slöto sig om henne och höllo henne fast; deras läppar möttes.

"Älskade liten, vad har hänt dig? Vad ha de gjort med min Norah?" sade David Ross ömt och granskade det lilla bleka ansikte han höll mellan sina händer.

"Jag — de — det är ingenting — ingenting alls, David," svarade Norah tvekan- de.

"Är du säker på, att ingenting hänt sedan i går kväll, min älskling?" envisades David.

"O, nej, ja, — ingenting som kan hjälpas i alla fall," svarade hon. Men då svepte plötsligt, som en mäktig ocean över ett sandkorn, känslan av hennes egen svaghet jämförd med den Simsonlika styrkan hos hennes härlige unge älskade genom hennes medvetande.

Det fanns inte en livare, blygsammare ung flicka än Norah Glenister, men nu greps hon av en vild längtan att få stå skuldra vid skuldra med honom, att få hjälpa honom i hans strävan uppför backen i stället för att tåligt vänta tills han kom med händerna fulla och sin lycka gjord. Hennes röst lät mycket lägmälat och bönfallande, hennes gestalt tryckte sig ömt emot de armar, som omslöt henne.

"David — älskade David, jag vill så gärna be dig om något!" visade hon med detta utbrott och som van-

glänsande ögon och skälvan- de läppar.

"Vad kan det vara, mitt hjärta?" frågade David och såg på det blonda lilla huvudet.

"Jag vill inte vänta, tills du blivit rik och ryktbar, älskade. Jag vill att du skall gifta dig med mig nu — genast!" flämtade Norah i delsefullt med kinderna i högsta brand.

David Ross vacklade en kort sekund, när han hörde Norah bönfalla, inte blott med sin kjuva stämma utan med kärleksfulla ögon, med tränstuka läppar, med den härliga ungdomens hela anstormande styrka.

Han teg — icke av tafatthet eller förvåning — utan av hänförd extas över att ha funnit en pärla av ett sådant värde, över att hans blivande hustru ville komma till honom just sådan han var; ty när allt kom omkring borde väl ändå stålet först bestå provet. Det skulle visserligen, ja, det kunde inte bli annat än en succés, det var han fullt övertygad om.

Men han teg dock, borta i kärlekens tankar, kämpande mot en hård frestelse, att ta Norah på orden och genast gifta sig med henne. Han förblev tyst så länge, att rodnaden dog bort på den unga flickans kinder och de blevo bleka som marmor.

Ett uttryck av blygsel skymtade i hennes blå ögon, och glöden försvann samtidigt ur stämman, som plötsligt klingade långmild och försagd:

"Jag — jag menade inte att vara framfusig och — och..." Så dog rösten bort i en rörande liten suck av förtvivlan o skamsenhet.

Men i nästa ögonblick hade Norah glömt alla sina tvivel och farhågor, ty David tog henne åter i sina armar och tryckte hennes så hårt intill sig, att han nästan gjorde henne illa. Varje tonfall i hans röst väckte ett lika lidelsefullt gensvar.

"Du! — framfusig! — el- ler vad det var du kallade det, — kära dumma lilla barn? Du, Norah?" Innerligheten i tonen stegrades ytterligare när han efter ett ögonblick fortsatte: "Du som på en gång är den härligaste lilla kamrat och den ljuvaste lilla käresta, Gud skapat! Men jag måste säga dig något, älskade". — Han böjde sig ner och kysste hennes röda läppar, som voro så frestande nära hans ägna. "Jag tänker inte låta dig gifta dig med en utfattig man, fastän Gud skall veta, att varje ögonblick vi äro åtskilda känns som ett år för mig. Jag tänker ta ut något stort och vackert ur livet, innan jag träder för altaret med dig. Jag bär det inom mig — jag vet, att jag har förmågan att ge dig — ingenting på jorden skall kunna hindra mig, att nå toppen."

Hela hans ansikte lyste un- något!" visade hon med detta utbrott och som van-

ligt överflyttades en stor portion av denna entusiasm och icke så litet av hans utomordentliga styrka till Norah, som på mindre än tio minuter fick hela sin uppfattning förändrad. Framtiden hade synta henne så mörk och full av faror; nu låg den ljus och glad framför henne, som nägot man måste vara tacksam för, och inte borde frukta.

Klockan i en kyrka i grannskapet slog tolv. Norah greps av en plötslig förskräckelse. "Var inte ditt möte med Raynor utsatt till tolv, älskade?" utbrast hon oroligt, ty hon visste att det var en god kvarts väg fram till verken. Med den kännedom hon hade om Paul Raynor ville hon inte se sig älskade försenad.

David Ross skrattade mun- tert. "Äh, jag har inte gjort upp någon bestämd mötestid med honom, liten. Jag bad blott din mor säga honom, att jag tänkte söka upp honom vid middagstiden. Om jag går, askt, bli jag inte mer än tio minuter försenad. Vad tänker du göra, älskling? Gå hem igen, eller — har du lust att följa mig ett stycke? — Nej, gör det inte, om du inte känner lust", tillade han hastigt: samma tanke hade gripit dem bägge.

Sedan faderns död hade Norah icke visat sig i David- älskarskap och hon visste, att modern skulle bli mycket förargad, om det kom till hennes öron att de varit synliga nere i staden tillsammans. Hon hade låtit folk som kommit o hälsat på henne förstå, att Norahs intresse för David blott var den överordnades o, att umgäset dem emellan helt avbrutits efter hans bekännelse om sin kärlek till henne.

Norah hade mycket väl re- la på detta och var rädd för moderns vrede. Men kärleken till David var starkare än fruktan för modern. Hon sade sig, att när stadsborna i alla fall någon gång skulle få veta det, kunde de lika gärna få veta det nu som senare.

Dessutom brann hon av nyfikenhet att få veta hur Davids besök hos Paul Raynor skulle utfalla — att få veta vilka villkor han tänkte ställa för överlåtelsen av sitt patent och många andra saker därjämte.

"Jag följer med dig till verken, David", sade hon still och stack sin spensliga arm under sin älskades kraftiga.

XI.

När de passerade Storgatan vredos många huvuden halvt ur led och många blickar följde dem.

Någon ha, en gång sagt att hela världen älskar en älskande, men detta yttrande måtte sannerligen blott ha gällt välbeställda älskande som världen skänkt sitt gillande, inte envar som älskar hur ärlig och uppriktig hans känsla är.

Färgen steg mer än en gång på Norah Glenisters kinder, när personer, som känt henne sedan barnby- nen, passerade utan att lå- sas se henne, fastän hon myc- et väl förstod, att de sett henne.

Skällsord och fula grimaser var vad David fick av sina ägna, när de sågo honom stolt skortera lady Glenisters dot- ter och det var omöjligt att förbli döv för vissa annärk- ningar, som alldeles tydligt

voros avsedda för hans öron.

Blodet dansade i vreda vä- gor mot hans huvud och han vackra ögon sköto vredgade bl'xtar; men han höll det kanstant bruna huvudet högt och besvarade de fientliga blickarna med ett föraktfullt uttryck, som tycktes säga un- gefär så här: "Opponera n- bara mot att jag klättrar upp för att bli värdig flickan vid min sida, det kommer en dag, då ni får ångra det!"

Blott en enda gång, när han såg Norahs känsliga mun skälva, kände han sig en smu- la modstulen; han sänkte då sitt stolta huvud för att vi- ska till henne:

"Önar offret sig, älskling? Är kärleken värd denna flykt från din egen samhällsklass, ty det är lätt att se, vad folk tänker".

Då lyste det till i hennes ö- gon; all den kärlek hon kände för den vackre unge arbe- taren vid hennes sida strälade ur den hängivna blick hon gav honom.

"Ja, det lönar sig hundra gånger om, David! Intet pris är för högt för kärleken".

Detta lilla tröstens budskap visade hon just som de kom- mo fram till fabriken portar. "Tar du illa upp, om jag ber dig att inte följa med in Norah", sade David och lo- ursäktande. "Ser du, älskade att när du är med, kan jag inte tänka på någonting an- nat eller någon annan. Och jag behöver allt mitt sunda förnuft för den här uppgö- relsen, som betyder så mycket för oss båda", slutade han allvarligt.

Norah förstod ögonblickl- gen. "Jag dricker en kopp té i markenteriet där borta, medan jag väntar på att få se dig komma ut igen. — Ad- jö på en stund! O, älskade Da- vid, måtte du nu riktigt ha lyckan med dig", tillade hon ivrigt och följde med blicken sin älskades långa kraftiga gestalt, när han försvann bak- om dörren till den byggnad som bar skylten "Kontor". Synd blott att han ännu nå- ra år framåt skulle besväras av en liten haltning efter sin benskada.

David Ross höll huvudet högt och gnolade en liten stump mellan slutna läppar, medan han gick genom kor- ridoren till Paul Raynors kontorsrum. Hade han kom- mit fem minuter tidigare ha- de han mött direktörens bil utanför fabriken; den hade just varit och hämtat honom vid stationen.

Paul Raynor hade gjort ett lyckat morgonbesök i London, ty i hans ficka lågo papper på att han ansökt om patent på en ny ställegering, papper utfärdade i hans eget namn. som skyddade uppfinningen från efterapning och stöld av någon annan.

Lady Glenister hade allde- les glömt bort att meddela honom Davids förestående besök, och följaktligen var Paul Raynor, när David an- mälades, alldeles oförberedd på den unge mannens an- komst.

"Jag hade intet väntat mig att råka honom så snart, mer det är väl bäst att få affären klarad med ens", sade han sig och därmed var all tvekan om han skulle ta emot den unge uppfinnaren eller e- avfärdad.

"Ja, visa in honom, Peters, — men — men det kanske är så gott att ni och Soumers

stanna i förrummet. Folk ha- a särskilt lätt för att bli mördade, sedan den här unge mannen varit och talar med dem," sade han med ett me- nande skratt.

"Ja, herr direktör", sade kontoristen, som ansåg sig själv fullkomligt oersättlig på stället.

David Ross tycktes fylla hela rummet, laddad som he- la hans kraftiga gestalt var med livskraft.

Den slätslickade smärte di- rektören krympte ihop till ett intet bredvid den unge ar- betarens friluftshärdade typ.

Paul Raynor bad icke Da- vid sitta ned utan lät honom stå som en plattsökande eller en supplikant.

"Nå, Ross, varmed kan jag stå till tjänst?" var hans för- sta rätt så snäva fråga.

"Har inte lady Glenister för- berett er på mitt besök, herr Raynor? — Jag kommer rö- rande mitt stälpreparat och det prov jag anförtrödde i sir James vård samma kväll han gick bort. Jag har inte velat besvära er förr, i betraktande av allt som hänt sedan dess, men nu skulle jag snart vilja ha besked om vad ni har för avsikter?" sade David och bemödade sig om ett lugn, som han inte kände; han ha- tade den polerade mannen, som närmast påminde honom om en omsorgsfullt gjord träskulptur, inte minst för att han aldrig vågade möta hans blick.

Det dröjde en stund, innan Paul Raynor svarade. Nu blev han tvungen att se den unge uppfinnaren i ansiktet. Han gjorde det utan att röra en muskel i ansiktet.

"Jag vet inte vad ni talar om, Ross. Jag råkade inte sir James ensam den kväll han dog, så när som under ett par minuter strax efter midda- gen och då hade ni inte gjort honom något besök, efter vad ni nog själv erinrar er. Jag har inte hört talas om att nå- got stälprov fanns hos honom och i vilket fall som helst är jag rädd ni är för sent ute också med en god uppfinning, ty jag har just i morso ansökt om patent på en egen stäl- legering, som jag ställer stora förväntningar på. Här har ni provet på den. Det kan ju in- tressera er som kollega".

Det låg illa dold skadegläd- je i de ord, varmed Paul Ray- nor ur fickan tog upp det stäl- prov, som David med sådan stolthet överrättat sir James Glenister på dennes dödsdag.

Då var det som om något plötsligt brust i den unge arbetarens hjärna. Han såg på det blå, lysande stälprovet, som var honom lika dyrbart som ett barn är för sin mor. En röd sky svepte förbi hans blick och ådrorna vid tinnin- garna svälde till stora lå- knutar. Vrålande som er tjur gick han tvärs över rummet och grep den spenslige unge mannen i skuldrorna. Hade han verkligen lugnt stått där och sagt, att stålet var hans! —

Hans fingrar borrarde sig som järn in i Paul Raynors axlar; han skakade honom så obarmhärtigt, att mannens tänder skallrade som kastag- netter mot varandra.

"Säg om det där igen, ditt t'vaktiga avskum! Ty det är just vad ni är! — Säg om det igen, och jag skall —"

(Forts.)